

Мждри (886—912), Иванъ Търновски и Стефанъ Душанъ. Подписътъ на българския владѣтель гласи: Іωβανъ: влгочѣстивн
цѣрь ва ѿ а вѣ: вѣр(х)нъ: вѣсень Българовъ Търновскы († 'Ιωβαν-
 νης ὁ εὐσεβεστάτος πάσης Βουλγαρίας τοῦ Τουρνάβου⁴⁶). Нѣма съмне-
 ние, че въ грамотата подъ названието „Иванъ Търновски“ е упо-
 менатъ царь Иванъ Асѣня II⁴⁷). Въ грамотата се посочва, че той
 посетилъ монастира презъ последнитѣ дни на м. априль, точно
 по празника на светеца покровитель. Посочването на месеца е
 твърде занимливо, въпрѣки че не е указана годината: то съот-
 ветствува на указанието на Ватопедската грамота. Ако и да се
 смѣта като твърде мжтенъ исторически изворъ, „Сводната грамо-
 та“ не може да бжде отхвърлена изцѣло. Очевидно, при нейното
 написване ще да сж били използвани редомъ съ легендитѣ и
 достовѣрни документи⁴⁸). Вѣроятно отъ подобенъ първооб-
 разенъ документъ ще да е билъ откаченъ и златниятъ печатъ
 на Иванъ Асѣня II, за да бжде прикаченъ къмъ съставената
 по това време фалшива Коломанова грамота⁴⁹). Съставянето

преводъ бележката е нечетлива; ср. Gelzer, ib., p. 529, 227; Соловјев—
 Мошин, п. с., с. 372: ὁ δεσπότης...). Споредъ тази бележка, деспотъ Угленъ
 посетилъ Св. Гора презъ 1371 год. (ср. Ивановъ, п. с., с. 538; не презъ
 1379 г., както се съобщава с. 546; ср. Соловјев—Мошин, п. с., с. СXXX
 сл.; M. Lascaris, Actes serbes de Vatopedi, отд. отъ Byzantinoslavica,
 VI. 1935, p. 5 et nota 14; p. 4). Презъ 1369 г. Угленъ далъ грамота на Зо-
 графския монастиръ (Соловјев—Мошин, п. с., сс. 268—279).

⁴⁶) Ивановъ, п. с., с. 545; Gelzer, ib., p. 529, 223—224; Соловјев
 — Мошин, п. с., сс. 372, 373.

⁴⁷) Ср. Стоиловъ, п. с., с. 451; Ивановъ, п. с., с. 539.

⁴⁸) Ср. Стоиловъ, п. с., с. 452: „Сводниятъ хрисовуль... е компи-
 лация по истински, можеби, хрисовули отъ подписалитѣ го ужъ царе...“;
 ср. Ивановъ, п. с., с. 537 сл., който е по-категориченъ.

⁴⁹) Вж. последното издание на тази грамота у Ивановъ, п. с., сс.
 605—608; п. т., с. 602 сл. общо за паметника и неговитѣ издания; той го
 смѣта компиляция отъ началото на XVI в. Напротивъ, А. П. Стоиловъ,
 Бележки по компиляцията на отдавания хрисовуль на Ивана Калимана I,
 даденъ на Зографския мон-ръ (1192 г.) (въ = Jagić Festschrift, Berlin 1908, pp.
 81—96); Своденъ хрисовуль..., с. 448 сл., доказва, че двата паметника сж
 писани едновременно, не по-рано отъ XVII в. Той право се досѣща, че съста-
 вительтъ (или съставителитѣ) е ималъ подъ ржка и нѣкои истински злато-
 печатникъ на царь Иванъ Асѣня II. Отъ такъвъ истински документъ е билъ
 откаченъ златниятъ печатъ на казания български царь и прикаченъ къмъ
 подправената Коломанова грамота (за този печатъ вж. у Н. А. Мушмовъ,
 Монетитѣ и печатитѣ на българскитѣ царе. София 1924, с. 160; Ива-
 новъ, п. с., с. 608; ср. Бълг. книжици, I. 2. 1859, с. 185 бел. 53). Даже и да

1369